

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 349/2016
07.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката Д.П., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1278/15 од 20.01.2016. године у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 07.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 1278/15 од 20.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 409/15 од 16.07.2015. године, окривљени Д.М., оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.04.2015. године до 16.07.2015. године. Окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 4.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 91.760,25 динара као и да оштећеној Љ.И. на име имовинскоправног захтева исплати новчани износ од 12.600,00 динара, и оштећеној С.Г. износ од 7.350,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1278/15 од 20.01.2016. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Лесковцу и преиначена првостепена пресуда у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд радње окривљеног извршене у односу на оштећене Љ.И. и С.М., за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификовао као продужено кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљеном утврдио казну затвора у трајању од две године, а радње окривљеног извршене у односу на оштећене С.Г. и Б.В., за које је првостепеном

пресудом оглашен кривим, правно квалификувао као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљеном утврдио казну затвора у трајању од једне године, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.04.2015. до 16.07.2015. године.

Против пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 број 1278/15 од 20.01.2016. године, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Д.М., адвокат Д.П., због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и преиначи другостепену пресуду тако што ће одбити жалбу Основног јавног тужиоца у Лесковцу као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Врховни касациони суд је у у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио Јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у којој седници је размотрио списе предмета са правноснажном пресудом против које је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је Апелациони суд у Нишу на штету окривљеног повредио кривични закон тиме што је радње окривљеног које су извршене у односу на оштећене Љ.И. и С.М., за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, погрешно правно квалификувао као продужено кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 61. КЗ и износи став да се у наведеним радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ, због чега су све четири радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде требало да буду правно оцењене као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ као што је то учинио и првостепени суд, јер постоји временска повезаност, дела су извршена коришћењем исте ситуације на дрзак начин и у циљу прибављања имовинске користи, а на страни окривљеног постојао је јединствен умишљај.

По налажењу овог суда, бранилац окривљеног изнетим наводима указује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити, што представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а не повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се бранилац окривљеног у захтеву формално позива.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног неосновани, јер из чињеница и околности назначених у изреци првостепене пресуде у тачкама 1. и 2. произлази да је окривљени према оштећеним Љ.И. и С.М., употребио силу – оштећенима је пришао с леђа, једном руком их хватао за врат, тако да исте нису могле да померају главу, а затим им другом руком

одузимао златне ланчиће, у намери да њиховим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, тако да се у овим радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ.

Самим тим, по оцени овога суда, окривљени је у односу на оштећене Љ.И. и С.М. извршио два кривична дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ, па следствено томе, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног правноснажна пресуда неосновано побија у смислу повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Како је чланом 61. став 2. КЗ прописано да кривична дела управљена против личности, што је и кривично дело разбојништво, могу чинити продужено кривично дело само ако су учињена према истом лицу, то је, по оцени овог суда, у конкретном случају применом члана 61. КЗ, у односу на два кривична дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ, која су учињена према различитим лицима, повређен кривични закон у корист окривљеног. Поред тога, Врховни касациони суд указује да у конкретном случају није било законског основа за примену института забрана преиначења на штету окривљеног, прописаног чланом 453. ЗКП, на који се другостепени суд позива образлажући правну оцену дела према одредби члана 206. став 1. у вези члана 61. КЗ, јер је против првостепене пресуде само јавни тужилац изјавио жалбу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.